

РЕШЕНИЕ

№ 89

гр. София, 07.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 16.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **8244** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно -осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба вх.№94-Т-114/02.08.2021г. по описа на ТД на НАП С. от Т. Ц. Ж. със съдебен адрес - [населено място], [улица], ет.1, ап.1 срещу Решение № ПИ-228/27.07.2021г. на директора на ТД на НАП - С., с което жалба с вх.№ 10-94-19-72/13.07.2021 по регистъра на ТД на НАП С., подадена от Т. Ц. Ж. срещу Разпореждане с изх.№С210022-137-0004743/28.06.2021г., издадено от Н. М. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., е оставена без уважение, като неоснователна.

В жалбата се навеждат твърдения за незаконосъобразност на горепосоченото решение на Директора на ТД на НАП [населено място], като издадено в нарушение на материалния закон и на административнопроизводствените правила. Изтъква се, че с обжалваното Решение № ПИ-228/27.07.2021 година Директорът на ТД НАП незаконосъобразно е прието, че за установените публични вземания с Постановление № 0160022-022-0018344/10.08.2016 г. е наложена ефективна обезпечителна мярка — запор на банкова сметка на длъжника в „У. Б.“, поради което е спряно протичането на давностните срокове. В жалбата се изтъква още, че покана за доброволно изпълнение по изпълнителното дело е връчена на длъжника чак на 08.07.2021 година – след изтичане на 5-годишен давностен срок по отношение на всички публични вземания, установени и посочени в съобщението. Жалбоподателят счита, че налагането на запор по ПОМ се явява подготвително действие, което не е по своята

същност действие на принудително изпълнение, поради което и не може да послужи като основание за спиране на давностните срокове. Акцентира се и на обстоятелството, че за целия период от образуване на изпълнителното дело до връчване на съобщение за доброволно изпълнение, на длъжника не е съобщено налагането на обезпечителна мярка, изразяваща се в заповед върху банкови сметки на същия. Наред с това, за целия период не са били извършвани действия по изпълнението, поради което, според оспорващия, е било налице основание за прекратяване *ex lege* на производството по образуваното изпълнително дело, поради настъпване на законова перемция. След възникване на това основание, според Ж., всякакви действия на публичния изпълнител са се явяват незаконосъобразни.

С оглед изложеното се моли съдът да уважи жалбата, да отмени оспорваното решение на директора на ТД на НАП и атакуваното разпореждане на публичния изпълнител в оспорената му част, след което съдът да се произнесе по същество за отписване на задълженията по изпълнителното дело и прекратяване на същото.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата. Заявява пред съда, че до дата 08.07.2021 г., няма валидно извършени процесуални действия по изпълнителното дело, които да са основание за спиране и прекъсване на давността.

Ответната страна, чрез процесуалния си представител старши юр. Д. Н. оспорва жалбата по изложените в представени писмени бележки съображения и моли същата да се отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Административен съд София град, 61 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е постъпила в срока по чл.268, ал.1 ДОПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е частично основателна.

1. Производството пред ответника е започнало по молба № 10-94-19-72 от 03.06.2021 г. подадено от Т. Ц. Ж., с която на основание чл.171 от ДОПК е поискано отписване на задълженията на лицето за период от 2010 г. до 2015 г. включително, поради изтекла погасителна давност.

2. С Разпореждане № С210022-137-0004743/28.06.2021 г., издадено от Н. М.-публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. същият е отказал да прекрати производството по доводите за изтекла давност за част от задълженията установени по подадени данъчни декларации за периоди от 01.01.2012 г. до 31.12.2015 г.

За да се произнесе в този смисъл, публичният изпълнител е приел за установено следното:

За събиране на задълженията е образувано ИД[ЕИК] по описа на публичния изпълнител при ТД на НАП за 2016 г. С постановление № С160022-022-0018344/10.08.2016 г. е наложена обезпечителна мярка - заповед на банкови сметки на лицето в следните търговски банки: БАНКА ДСК, ОБЩИНСКА БАНКА, Р., О., ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА и У. Б. АД. Публичният изпълнител е съобразил, че длъжникът не е клиент на банките – получатели, с изключение на У. Б. АД, която търговска банка е уведомила, с писмо от 15.08.2016 г. че върху наличната банкова сметка на Ж. е наложен заповед, в изпълнение на изпратеното съобщение.

В разпореждането си от 28.06.2021 г. публичният изпълнител е приел, че с налагане на обезпечителната мярка- заповед върху сметката на длъжника в У. Б., съгласно чл. 172, ал. 1 т. 5 от ДОПК, давностния срок е спрял и е почнал да тече отново от момента на

закриване на сметката на 15.10.2019г. Същият е посочил ,че във връзка с наложената обезпечителна мярка, няма данни да са предприемани действия по принудително изпълнение.

По нататък в Разпореждане № С210022-137-0004743/28.06.2021 г. публичният изпълнител е приел, следното :

1/.Относно Данък върху доходите на ФЛ - свободни професии, граждански договори и др. по данъчна декларация № 16062239/29.04.2013 за периода 01.01.2012 г.-31.12.2012 г. ; срокът за доброволно плащане е бил 30.04.2013 г. и следователно не е приложим давностният срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК. Давността започва да тече на 01.01.2014 .

2/ Относно ДОО, ЗО и УПФ по данъчна декларация - образец б № 220021303396588/28.05.2013 за периода 01.01.2012 г. - 31.12.2012 г., срокът за доброволно плащане е бил 30.04.2013 г. и следователно не е приложим давностният срок по чл. 171. ал. 1 от ДОПК.

3/ Относно Данък върху доходите на ФЛ - свободни професии, граждански договори и др. по данъчна декларация № 10006816/29.04.2014 за периода 01.01.2013 г. - 31.12.2013 г.. срокът за доброволно плащане е бил 30.04.2014 г. и следователно не е приложим давностният срок по чл. 171. ал. 1 от ДОПК.

4/ Относно ДОО, ЗО и УПФ по данъчна декларация - образец б № 220021404224700/13.05.2014 за периода 01.01.2013 г. - 31.12.2013 г., срокът за доброволно плащане е бил 30.04.2014 г. и следователно не е приложим давностният срок по чл. 171. ал. 1 от ДОПК.

5/ Относно Данък върху доходите на ФЛ - свободни професии, граждански договори и др. по данъчна декларация № 224391500567124/30.04.2015 за периода 01.01.2014 г. - 31.12.2014 г., срокът за доброволно плащане бил 30.04.2015 г. и следователно не е приложим давностният срок по чл. 171. ал. I от ДОПК.

6/ Относно ДОО, ЗО и УПФ по данъчна декларация - образец б №[ЕИК].3 10206/11.05.2015 за периода 01.01.2014 г. - 31.12.2014 г., срокът за доброволно плащане е бил 30.04.2015 г. и следователно не е приложим давностният срок по чл. 171. ал. 1 от ДОПК.

Според ПИ , с налагането на обезпечителни мерки по силата на ПНОМ № С160022-022- 0018344/10.08.2016 давността била спряна на 10.08.2016 г като след закриване на банковата сметка в У. [улица] г. основанието за спиране на давността отпаднало и към момента на постановяване на разпореждането не е изтекла.

Аналогични доводи публичният изпълнител изложил в разпореждането си с посочен номер и относно задълженията на Т. Ж. по подадени декларации за 2015 година.

3. Посоченото разпореждане е потвърдено от Директора на ТД на НАП [населено място] с Решение ПИ-227/27.07.2021г. Решаващият орган изцяло е възприел фактическите основания, изнесени в разпореждането на ПИ и ги е възпроизвел в атакувания от жалбоподателя административен акт.

Не е спорно по делото, че жалбоподателят е имал публични задължения за ДДФЛ, ДОО, ЗО, УПФ, за периода от 2006 година до 2015 година, установени с подадени от същия декларации.

По искане на длъжника с Разпореждане № С160022-137-0009801/08.12.2016 г. е постановено прекратяване на производството за събиране на публичните вземания за задължения на Ж. за периода от 2006 г. до 2009 г. включително, поради изтичане на погасителна давност. С Разпореждане изх.№ С210022-035-0258992/28.06.2021 г.на

публичен изпълнител при ТД на НАП С. е постановено частично прекратяване на производството за събиране на вземания против длъжника за негови публични задължения за периода 2010 г. и 2011 г. по подадени от него декларации, подробно описани в цитираното разпореждане.

Спорът има за предмет на произнасяне задълженията на жалбоподателя Тр.Ж. по подадени декларации за 2012 година, 2013 година, 2014 година и 2015 година.

Според и.д. Директор на ТД на НАП Изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. е било образувано през 2016 година, „със съобщение за доброволно изпълнение изх.№ 16022-048-0124727 от 17.12.2016 г“. По делото не са налице доказателства за датата за образуване на изпълнително дело, нито за изпълнителното основание за образуването му. Не е приложен Акт за установяване на публични задължения. Представени са справки за размера на задълженията на жалбоподателя по периоди.

Видно от съдържанието на атакуваното от жалбоподателя пред Директора на ТД на НАП „Разпореждане на публичния изпълнител, няма данни по образуваното дело да са извършвани действия за принудително изпълнение. Преди датата на издаване на Съобщение за доброволно изпълнение /посочено от Директора на ТД на НАП като първи акт, с който изпълнителното дело е било образувано/, на 10.08.2016 година от публичен изпълнител при ТД на НАП е издадено постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С160022-022-0018344/10.08.2016 г., по силата на което е наложен запор върху банкови сметки в посочените по-горе търговски банки. Съгласно писмо изх.№ 0890-49-049186 от 15.08.2016 г. на У. Б. АД до ТД на НАП С., постъпило в НАП на 19.01.2017 г., в изпълнение на запорното съобщение на длъжника Т. Ж. е наложен запор върху банкова сметка. В останалите банки не е установено жалбоподателят да е притежавал банкови сметки.

По делото е представено като писмено доказателство Писмо изх.№ 0890-49-071718087/ЗАПОРИ/SY/MI799801 от 15.10.2019 г. от У. Б. АД до ТД на НАП С., с което се дава информация, че са били предприети действия, съгласно Общите условия на У. Б. за откриване, обслужване и закриване на сметки на юридически лица и еднолични търговци/физически лица, в резултат на което сметките на длъжниците по приложен Списък от 55 реда са били закрити и цитираните в Списъка запори за преминали в архив. Приложен е списък с вписани 5 юридически и физически лица, чиито сметки са били закрити. Не е посочено за всеки от тях поотделно, датата на закриването на съответната банкова сметка. В списъка фигурира и жалбоподателят Т. Ц. Ж. /лист 62 от делото, ред 20 /.

Видно от представените от жалбоподателя писмени доказателства в заверени преписи, Съобщение за доброволно изпълнение изх. № № 16022-048-0124727 от 17.12.2016 г. е връчено на длъжника на 08.07.2021 г. На същата дата на Ж. е връчено и Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С160022-022-0018344/10.08.2016 г. на публичния изпълнител.

От правна страна, съдът намира следното:

Съгласно чл.160, ал.2 вр. чл.144, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на оспорения акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Оспореното в настоящото производство решение № ПИ-228/27.07.2021 г. е постановено от компетентен орган- и.д. Директор на ТД на НАП [населено място] и в предвидената от закона форма по чл.266, ал.1, чл.267, ал.2 ДОПК. Обжалваното

пред административния орган разпореждане изх.№ С210022-137-0004743/28.06.2021 г. представлява действие на публичен изпълнител по смисъла на чл.266, ал.1 ДОПК, поради което подлежи на контрол относно неговата законосъобразност.

Както бе посочено по-горе, жалбоподателят счита, че към датата на внасяне на искането до публичен изпълнител при ТД на НАП е налице изтекла погасителна давност за всички задължения от 2012г. до 2015г. поради липса на връчване на съобщение за доброволно изпълнение на основание чл.221 от ДОПК предвид това, че същото е било връчено на длъжника след изтичане на 5-годишната давност, а именно на 08.07.2021 г.

Спорен от правна страна е въпросът настъпили ли са правнорелевантни факти, които да са годни да прекъснат или да спрат протичането на давността за процесните задължения.

В конкретния случай, за публичните вземания, които е следвало да се платят през 2011г. давността принципно започва да тече на 01.01.2012г. и изтича на 31.12.2016г., за 2012г. давността започва да тече на 01.01.2013 г. и изтича на 31.12.2017 г., за 2013г. започва да тече на 01.01.2014г. и изтича на 31.12.2018 г., за 2014г. започва да тече на 01.01.2015г. и изтича на 31.12.2019г., за 2015г., започва да тече на 01.01.2016г. и изтича на 31.12.2021 г. и т.н.

Погасителната давност е материалноправен институт, поради което и при липса на изрична правна норма в противна насока, следва да се приложи тази разпоредба, която е в сила към момента на възникване на всяко от задълженията. Давността за публичните задължения е разписана в чл.171 от ДОПК, според ал.1, на която, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща тази, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според ал. 2 на същия текст, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща тази, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Съгласно чл.172, ал. 1 от ДОПК давността спира: т.1-когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; т.2-когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; т.3-когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; т.4-когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; т.5 - с налагането на обезпечителни мерки; т.6-когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. В конкретния случай е налице твърдение на ответника по жалбата, че е налице основанието по чл. 172, ал.1, т.5 от ДОПК – наложена е обезпечителна мярка „запор върху банкова сметка на длъжника“.

Според ответника, протичането на давностния срок е спряно с налагане на обезпечителна мярка – запор върху банковата сметка на длъжника в У. Б. АД. Наложена е бил запор и върху банковите сметки в други търговски банки, но ответната страна е установила, след изпращане на запорните съобщения, че длъжникът няма открити такива сметки в тези банки, а само в У. Б., поради което изтъква само тази наложена обезпечителна мярка като основание за спиране на давността.

По настоящият казус е налице изпълнително действие – налагане на заповест, видно от постановление за налагане на обезпечителни мерки- /ЛНОМ/, посочено по-горе, т.е преди изтичането на давностния срок, поради което следва да се отговори на въпроса дали тази обезпечителна мярка е валидно наложена, за да се приеме спиране на давността по чл.172, ал.1 т.5 от ДОПК.

Видно от чл.172, ал.1 т.5 от ДОПК, във вр. с чл.172, ал.2, обезпечителната мярка трябва да е ефективно наложена. Буквалното тълкуване е „наложена“, а не „постановена“. Налагането и съответно възникването на произтичащите от нея правни последици изисква осъществяване на всички елементи от фактическия състав на правната норма. Мярката е наложена, когато заповестното съобщение е получено от органа/лицето, отговорен за изпълнението ѝ. До тази дата заповестта няма действие. Не е елемент връчването на длъжника, поради което и това негово възражение в жалбата се явява неоснователно. Това е така, тъй като обжалването не спира изпълнението. Релевантно е в настоящия случай съобщението до банката, съответно до Централен регистър на особените залози. Едва при уведомяването им, съответно вписване на конкретното обстоятелство, следва да се приеме, че има наложена обезпечителна мярка и същите като изпълнителни действия спират давността. В конкретния случай, установена е началната дата на такова твърдяно спиране – 15.08.2016 година, когато е издадено писмено потвърждение от У. Б. АД за наложения заповест.

В хода на административното производство обаче, не са ангажирани доказателства, а това е в тежест на ответника, че в процесната сметка на длъжника е имало налични средства. Както последният изрично признава в своето решение, с което се потвърждава разпореждането на ПИ, по изпълнителното дело не са извършвани действия по изпълнение.

Отделно от това, съдът намира за основателно възражението на жалбоподателя, че в хода на производството не е установено, че е налице идентитет между датата на издаване на писмото на банката, с което уведомява публичния изпълнител, че сметката на Ж. е закрыта, и тази на действителното и закрыване. По делото липсват доказателства за счетоводната дата на закрыване на сметката. При тези обстоятелства, съдът приема за необосновано становището на ответника, че датата 15.10.2019 година е краен момент на периода, през който давността е била спряна. Съдът намира, че по делото не е доказан по несъмнен начин от страна на ответника конкретен времеви период, през който давността за събиране на публичните вземания за визираните периоди – 2012 година, 2013 година и 2014 година е била спряна.

Ето защо, съобразно доказателствената тежест, не може валидно да бъде противопоставено на длъжника възражение за спиране на общия давностен срок, доколкото не е установен по категоричен и несъмнен начин началният и крайният момент на този период.

Освен това, при преценка за законосъобразността на оспореното решение, съдът съобрази, че целта на обезпечителните мерки е да осигури ефективно изпълнение/събиране на публичните вземания, при реална и действителна опасност от осуетяване на изпълнението от страна на длъжника или съществуващо затруднение за събирането занапред. Следователно,

дефинитивно, обезпечителните мерки са предвидени като срочни такива. Използването на обезпечителни мерки не за възложените им от законодателя цели /да осигурят изпълнението/, а само и единствено за да послужат като способ за спиране протичането на погасителната давност за събиране на вземането, при продължително процесуално бездействие на публичния изпълнител, по мнение на настоящия съдебен състав съставлява злоупотреба с права и следователно се явява незаконосъобразно действие на публичния изпълнител.

Изложеното по-горе налага обсъждане на въпроса: следва ли да се счита за ефективно наложена обезпечителна мярка, в случаите, когато е насочена спрямо имущество, което не принадлежи на длъжника, върху несъществуваща вещ/банкова сметка или право на длъжника. Отговорът на този въпрос, даден в трайната и последователна съдебна практика, е отрицателен. След като е установено, че запорът не може да породи предвидените в закона последици, то същият не може и да спре изтеклата до този момент погасителна давност. В този смисъл *Решение № 1050 от 20.02.2019 г. по адм.д. № 136/2019 г. на Административен съд – София град; Решение № 5678 от 03.10.2019 г. по адм. д. № 4982/2019 г. на Административен съд – София град; Решение № 6918 от 15.11.2019 г. по адм. д. № 7633/2019 г. на Административен съд - София-град /*.

От доказателствата, съставляващи в цялост приложената от ответната страна преписка по изпълнителното дело, съдът установява, че считано от образуване на изпълнително дело №[ЕИК]/ 2016 година до датата на постановяване на Разпореждане от 28.06.2021 година на публичен изпълнител при НАП, атакувано от длъжника пред Директора на НАП, не са били предприемани действия по принудително изпълнение. Това обстоятелство е посочено изрично и от публичния изпълнител в цитираното разпореждане. Това обстоятелство се потвърждава и от съдържанието на съобщението за доброволно изпълнение и справките за размера на задълженията на задълженото лице по периоди , от които се установява, че по изпълнителното дело не са били събрани изобщо парични суми. Без съмнение, въпреки наложения запор в У. Б. АД по банковата сметка на длъжника не са намерени и преведени по сметка на публичния изпълнител парични суми. Единствено доказателство, че такава банкова сметка с титуляр длъжника Ж. е била открита и активна в посочената търговска банка съставлява писмото на У. Б. АД с изх.№ от 15.10.2019 година, с което ТД на НАП бива уведомено, че сметката е служебно закрыта .

Горното обоснова извод, че чрез изпращане на запорно съобщение към тази банка изпълнението е било насочено към сметка без наличност и за целия период на действие на запора не е било налице имущество /парична сума/ която да бъде годен обект на принудително изпълнение. Следователно, и в този случай, както и в хипотезата на изпращане на запорни съобщения до банки, в които длъжникът няма открита сметка /конкретно – Банка ДСК, Общинска Банка, Р., О. и Първа инвестиционна банка/ е налице хипотезата на липса на съществуване на вземане, което да послужи за обезпечение. В този смисъл следва да се приеме, че от този неустановен момент нататък не са били налице наложени обезпечителни мерки.

Както бе посочено, извън налагането на обезпечителния заповед с неустановен период на действие, от страна на публичния изпълнител не са извършвани действия по изпълнителното дело за установяване на притежавано имущество от длъжника и принудителното събиране на публичните вземания през целия период от образуване на делото през 2016 г. до връчване на съобщение за доброволно изпълнение на 08.07. 2021 г. Доказателства за противното не са наведени от ответната страна в хода на съдебното производство. При тези обстоятелства следва да се приеме за основателно и възражението на жалбоподателя за настъпилите по силата на закона още през 2018г. основания за перемпция на изпълнителното производство.

С оглед на изложеното и след като не възприема като доказана тезата на публичния изпълнител за спиране на давността за определен конкретен период, споделена и потвърдена от Директора на ТД на НАП в оспорваното Решение, следва да се приемат за основателни възраженията на жалбоподателя за погасяване по давност на публичните му задължения за период 2012 -2014 година.

Съгласно чл. 221, ал. 1 от ДОПК, когато задължението не е изплатено в срок, публичният изпълнител пристъпва към изпълнение, като е длъжен да изпрати на длъжника съобщение, с което му дава 7-дневен срок за доброволно изпълнение. Публичният изпълнител не е изпратил покана за доброволно изпълнение до Т. Ж., считано от образуване на изпълнителното дело, до 08.07.2021 г., За първи път оспорващият е разбрал за образуваното спрямо него изпълнително производство едва на посочената дата и за него не е била налице абсолютно никаква възможност своевременно да възрази, че публичните му задължения са погасени по давност. Оспорващият е направил това за първи път едва с подаденото от него искане за погасяване от 03.06.2021 г. С действията си публичният изпълнител е нарушил правата на длъжника, поради което съдът намира, че възражението за настъпила погасителна давност е направено своевременно.

Давността е период от време, определен по продължителност от закона, през течение на който, ако носителят на едно субективно право не го упражнява, то се погасява. С изтичане на определения период от време в закона се погасява правото на принудително събиране на вземанията, но не и самите задължения, като същите могат да бъдат доброволно платени. Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК (в сила от 01.01.2006 г.), публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по- кратък срок.

От данните по делото се установява, че изпращането на Съобщението за доброволно изпълнение до жалбоподателя е станало след изтичането на давността за изпълнение на установените за събиране публични вземания на оспорващия за 2012, 2013 и 2014 година.

Ето защо, съдът намира, че всички задължения на жалбоподателя за периода 2012 -2014г. са погасени по давност.

Изтичането на погасителна давност е основание за погасяване на публичните вземания (арг. чл. 168, т. 3 от ДОПК, при действието на който е изтекла давността), като и за тяхното отписване на основание чл. 173 от ДОПК.

Предвид изложеното, по отношение на горните вземания обжалваното решение, като постановено в нарушение на материалния закон подлежи на отмяна, ведно с незаконосъобразния отказ на публичния изпълнител да отпише като погасени по давност публичните задължения за периодите 2012г., 2013г., 2014г., ведно със съответните закъснителни лихви.

Предвид неналичието на регламентирано законово правно основание това да бъде сторено от съда, /в каквато насока формулира искане жалбоподателят/ преписката следва да се върне на публичния изпълнител за произнасяне по заявлението на Т. Ц. Ж., за отписване на погасените по давност задължения и прекратяване на изпълнително дело № [ЕИК]/2016 г. в частта му относно същите, съобразно дадените с настоящия съдебен акт задължителни указания по приложението на материалния закон.

Жалбата, в частта и относно произнасянето на Директора на ТД на НАП по дължимостта на публични вземания по Данъчна декларация № 224391600542327 от 26.04.2016 г. за период 01.01.2015 – 31.12.2015 г. се явява *неоснователна*.

В приложената от ответната страна административна преписка липсва разпореждане за присъединяване на задължения на Тр.Ж. за 2015 г. към изпълнителното дело № [ЕИК]/2016 г. Същевременно, както правилно е съобразил Директорът на ТД на НАП в оспорваното решение, давността за събиране на тези задължения не е изтекла. Задължението за плащане на задълженията по декларация № 224391600542327/26.04.2016 г. и по Декларация образец 6 от същата година е възникнало на 30.05.2016 година, като съответно давността по чл. 171 от ДОПК следва да се изчислява с начална дата 01.01.2017 г. и изтича на 01.01.2022 г. Преди настъпването на тази дата, на 30.06.2021 г. е наложен заповед върху МПС на длъжника, т.е. е извършено действие на принудително изпълнение, с което е прекъсната давността за задълженията на жалбоподателя за 2015 година и следващи периоди /които не са в обхвата на произнасяне от съда в настоящото производство/. Ето защо, жалбата в тази и част следва да се остави без уважение.

Разноски не са претендирани от жалбоподателя, поради което съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Предвид изхода на правния спор и своевременно направеното искане за присъждане на разноски, в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски, които не могат да бъдат под минималния размер, предвиден в Наредбата за правната помощ, а именно - 80 лева.

С оглед изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Т. Ц. Ж., ЕГН [ЕГН] ,@@19@[жк], [жилищен адрес] съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап.1, Решение № ПИ-228/27.07.2021г. на и.д. Директор на ТД на НАП [населено място], с която е оставена без уважение жалба вх.№ 10-94-19-72/13.07.2021 г. на Т. Ц. Ж. и е потвърдено разпореждане изх. № С210022-137-0004743/28.06.2021 г., издадено от публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., в

частта, относно следните публични вземания, визирани в пункт 1 – п.12 от атакуваното разпореждане: по Данъчна декларация № 220021303396588 от 28.05.2013 г. за период 2012 г.; по Данъчна декларация № 16062239/29.04.2013 г. за период 2012 г.; по Данъчна декларация 224391500567124 от 30.04.2015 г. за период 2014 г.; по Данъчна декларация № 220021504310206/11.05.2015 г. за период 2014 г.; по Данъчна декларация № 220021404224700 от 13.05.2014 г. за период 2013 г. и по Данъчна декларация № 10006816/29.04.2014 г. за период 2013 г.

ОТМЕНЯ Разпореждане изх. № С210022-137-0004743/28.06.2021 г., издадено от Н. М.- публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., в частта съдържаща отказ за погасяване по давност на публични задължения и прекратяване събирането на вземания визирани в пункт 1 – п.12 от атакуваното разпореждане.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Ц. Ж. в останалата част, относно публични вземания по Данъчна декларация 224391600542327 от 26.04.2016 г. за период 01.01.2015 – 31.12.2015 г.

ОСЪЖДА Т. Ц. Ж. с посочен адрес и ЕГН, да заплати на Териториална дирекция на НАП С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

ВРЪЩА преписката на публичния изпълнител за ново произнасяне за отписване на публични задължения и прекратяване на изпълнителното производство, съобразно мотивите на настоящото решение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

Преписи от решението да се връчат на страните.

СЪДИЯ: